

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Co/93/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213600
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Dibdiaková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6912213600.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Drahomíry Dibdiakovej, členiek senátu JUDr. Evy Kmeťovej a JUDr. Márie Jamriškovej, PhD. v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. AK Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, menom ktorej koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 9C/251/2012-40 zo dňa 16. júna 2014 takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 9C/280/2012-45 zo dňa 18. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím zamietol okresný súd žalobu žalobcu na zaplatenie sumy 1483,03 Eur ako majetkovej škody a sumy 296,61 Eur ako nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom okresného súdu ako súdu exekučného pri výkone verejnej moci a zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že okresný súd nebol pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora viazaný lehotou 15 dní. V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekúcie lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. V uvedenom ustanovení je taktiež výslovne uvedené, že táto lehota sa nevzťahuje na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, teda notársku zápisnicu a rozhodcovský rozsudok. I keď v čase začatia exekúcie boli v § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené ako exekučné tituly vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, súdna prax za tieto exekučné tituly považovala aj rozhodnutia rozhodcovských súdov, čo vyplýva aj z následnej novelizácie Exekučného poriadku účinnnej od 01.01.2012. Uvedené výnimky sú odôvodnené potrebou preveriť prípadnú existenciu dôvodov neprípustnosti exekúcie formou preskúmania písomností, ktoré v danom prípade ani nemusia byť prílohou návrhu na vykonanie exekúcie, a to napríklad rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. V danom prípade boli dané oba dôvody, pre ktoré 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila.

3. Okresný súd konštatoval, že žalobca nepreukázal jednu zo zákonných podmienok pre vznik prípadného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorým je nesprávny úradný postup okresného súdu. Z tohto dôvodu sa v ďalšom konaní nezaoberal skúmaním otázky, či na strane žalobcu vznikla v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom škoda alebo nemajetková ujma a či medzi nimi existuje príčinná súvislosť.

4. Pokiaľ žalobca žiadal náhradu škody a nemajetkovej ujmy v súvislosti so zbytočnými prieťahmi v konaní, okresný súd uviedol, že nie je v jeho právomoci konštatovať prieťahy súdneho konania, keďže toto oprávnenie má iba Ústavný súd SR. Zároveň uviedol, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a poukázal pritom na rozhodnutia Ústavného súdu SR ÚS 46/01, I. ÚS 66/02 a II. ÚS 57/01.

5. Okresný súd ďalej uviedol, že žalobca v konaní doposiaľ nepreukázal vznik majetkovej škody, keďže túto škodu kvalifikoval len ako paušálne náhrady vo forme výdavkov, ktoré sú súčasťou bežného chodu spoločnosti. Ohľadom nemajetkovej ujmy okresný súd uviedol, že žalobca zamieňa psychickú ujmu, ktorá mala byť spôsobená osobám oprávneným konať za žalobcu s ujmom, ktorá mala byť spôsobená žalobcovi ako právnickej osobe.

6. Zamietnutie návrhu na prerušenie konania odôvodnil okresný súd tým, že v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. O tento prípad sa v prejednávanej veci nejedná, pretože o námietke zaujatosti rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici tak, že sudcovia okresného súdu neboli z konania vylúčení a týmto rozhodnutím je okresný súd viazaný. Pokiaľ ide o prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., súd môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak dal súd na takéto konanie podnet. Súd môže v tomto prípade prerušiť konanie podľa svojho uváženia. Z dôvodu, že nadriadeným súdom už bolo o námietke zaujatosti rozhodnuté, nie je dôvod prerušovať konanie.

7. S rozhodnutím okresného súdu sa neuspokojil žalobca a podal proti nemu odvolanie. V odvolaní poukázal na tú skutočnosť, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p., keď sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1, keď rozhodoval vylúčený sudca, ako aj k vadám podľa § 221 ods.1 O.s.p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

8. Namietal tiež, že okresný súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu napriek tomu, že požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody s predložením listiny, ktoré tieto preukazovali. Podľa jeho názoru nemohol okresný súd postupovať podľa § 101 ods.2 O.s.p. a ak tak urobil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

9. Poukázal na tú skutočnosť, že žiadal o prerušenie konania, čo okresný súd neakceptoval a nariadil pojednávanie. Neakceptoval ani jeho žiadosť o zrušenie pojednávania z dôvodu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Tá okolnosť, že krajský súd neprihliadol na ním uvádzané dôvody, ktoré vylúčenie sudcu z pojednávania tejto veci odôvodňovali nič nemení na tom, že v jeho očiach, a objektívne v očiach verejnosti, nie je možné takéhoto sudcu považovať za nestranného. Tvrdil preto, že v konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad, pričom pojednávanie súd vo veci odložiť mohol. Z dôvodu jeho neprítomnosti na pojednávaní sa nemohol vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých okresný súd pri rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré súd vykonával a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Z týchto dôvodov preto došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti, jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom. Z dôvodu, že sa nemohol vyjadriť ku skutkovým a právnym otázkam prejednávanej veci, ako aj z dôvodu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, ku ktorým sa tiež nemal možnosť vyjadriť a ani navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, považoval rozhodnutie okresného súdu za nesprávne.

10. Podľa jeho názoru nemohol okresný súd vo veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a jeho právo na kontradiktórny súdny proces porušil tým, že vykonával dokazovanie obsahom exekučného spisu,

pre ktorý dôkaz sa rozhodol sám, pričom nie je zrejmé, či šlo o dôkazy, ktoré boli založené v exekučnom spise. Záverom sa vyjadroval k majetkovej škode, ktorú si v návrhu uplatnil a ohľadom ktorej súd návrh zamietol. V odvolaní uviedol, že súd skúmal len škodu, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka, čo však z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplýva. Okresný súd sa podľa jeho názoru žiadnym spôsobom nevysporiadal ani so znaleckým posudkom o vzniku a výške vzniknutej škody, ktorý žalobca predložil súdu.

11. K nemajetkovej ujme žalobca uviedol, že okresný súd v rozhodnutí nevyvetlil, prečo nedošlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a nezdôvodnil ani, prečo konal vo veci, keď žalobca predložil návrh na prerušenie konania pred pojednávaním vo veci samej.

12. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

13. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

14. Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že predmetom sporu je právo žalobcu na zaplatenie sumy ako majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom okresného súdu ako súdu exekučného pri výkone verejnej moci. Už v návrhu žalobca žiadal, aby z dôvodu námietky predpojatosti okresného súdu, ktorý má vec prejednať z dôvodu, že svojim konaním sám vyvolal skutočnosť, ktorá založila právo žalobcu uplatňované týmto návrhom, a to jeho nesprávnym úradným postupom, nemôže byť ako štátny orgán, ktorý je škodcom v spore medzi žalobcom a štátom objektívne rozhodujúcim orgánom v prejednávanej veci, preto navrhol postup podľa § 12 O.s.p., a teda, aby nadriadený súd rozhodol pred prvým prejednaním veci o jej prikázaní inému súdu, pretože sudcovia konajúceho súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania. Z dôvodu námietky zaujatosti vznesenej žalobcom, z ktorej vyplynulo, že pridelením tejto veci ktorémukoľvek zo sudcov konajúceho súdu by právo žalobcu na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom bolo porušené, keďže neexistuje podľa rozvrhu práce na súde žiaden sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý, predložil okresný súd nadriadenému súdu na rozhodnutie námietku zaujatosti vznesenú žalobcom. Nadriadený súd o nej rozhodol tak, že v prejednávanej veci vylúčil z rozhodovania len toho sudcu, ktorý konal v žalobcom namietanej exekučnej veci. Ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania tejto veci nevyvylúčil.

15. Žalobca si návrhom uplatnil právo na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z toho dôvodu, že exekučný súd potom, ako dostal od súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nekonal pri udelení poverenia v súlade s § 44 ods.2 EP, keď nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti a keď o nej rozhodol tak, že ju zamietol až po uplynutí stanovenej lehoty. Nesprávny úradný postup, ktorý mal za následok vznik majetkovej škody je preto daný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, a preto bol aj príčinou vzniku materiálnej škody a nemajetkovej ujmy. K prietahom v exekučnom konaní došlo najmä tým, že exekučný súd opätovne posudzoval práva žalobcu na zaplatenie dlhu napriek právoplatnému exekučnému titulu - rozhodcovskému rozsudku, ktorý tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Výšku majetkovej škody žalobca vyčíslil z náhrady istiny a príslušenstva, ktorá už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím súdu v občianskom súdnom konaní vedenom voči dlžníkovi a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si uplatnil z toho dôvodu, že nesprávnym úradným postupom exekučného súdu došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca mohol pri skôr vydanom rozhodnutí exekučného súdu, ktoré by bolo vydané včas a v zákonnej lehote uskutočniť rad iných krokov, ktoré by boli zvýšili jeho úspech mimo súdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by bol vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Náhrada nemajetkovej ujmy má tak základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie

vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv žalobcu a princípov právneho štátu. Tento zásah do zákonných nárokov žalobcu vyvolal u žalobcu, resp. členov riadiacich orgánov a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti a taktiež vyvolal stratu zisku z vytvorených podnikateľských plánov žalobcu.

16. Žalobca spolu s návrhom na zrušenie nariadeného pojednávania podal návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Uviedol, že zásadne nesúhlasí so záverom krajského súdu, že sudcovia okresného súdu nie sú z prejednávania veci vylúčení, pretože podľa žalobcu sú objektívne dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov konajúceho súdu. Rozhodnutie krajského súdu vyhodnotil preto ako nesprávne, zakladajúce zásah do jeho základných práv.

17. Žalovaný v konaní namietal, že žalobca nepreukázal jeho tvrdenie, že by činnosťou exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu nerozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote, pretože z § 44 ods.2 EP vyplýva len to, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Znenie § 44 ods.2 EP účinné od 01.06.2011 viaže splnenie povinnosti 15 dní pre vydanie poverenia pre súdneho exekútora len k vydaniu poverenia, avšak táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm.c/ a d/, a teda neplatí pre vydávanie poverení pri rozhodnutiach rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, preto je nárok žalobcu neopodstatnený.

18. Žalovaný poukázal na nesplnenie podmienok pre uplatnenie nároku žalobcu na súde, pretože žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú žalobca doručil žalovanému nebola v čase podania návrhu na súd ešte prejednaná, a teda žalobca nepostupoval tak, ako to vyplýva z § 15 a § 16 ods.4 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zák.č. 514/2003 Z.z.) cit. zák. Podľa názoru žalovaného bol preto návrh žalobcu podaný na súd predčasne. Uplatnený nárok nemôže byť ani z dôvodu, že žiadosť o udelenie poverenia exekučný súd zamietol a ani z dôvodu, že by bolo došlo k vydaniu tohto rozhodnutia po zákonom stanovenej lehote dôvodný. Nejedná sa ani o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože týmto nemôže byť akýkoľvek postup súdu a ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože podľa § 6 ods.1 cit. zák. je možné právo na náhradu škody z tohto dôvodu uplatniť len vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, k čomu však v prejednávanej veci nedošlo. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nie je podľa názoru žalovaného limitované žiadnou lehotou, pretože lehota 15 dní sa podľa § 44 ods.2 EP vzťahuje len na ten prípad, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota pre iný postup súdu neplatí. Vo vzťahu k prieťahom exekučného súdu v konaní žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal, že by bol podal sťažnosť na prieťahy v konaní, resp. žiadosť o prešetrovanie vybavenia sťažnosti, ani že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, prípadne iné právoplatné rozhodnutie ESLP, resp. Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z tohto dôvodu nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov tak, ako to žalobca v konaní tvrdil. Žalovaný v konaní vzniesol aj námietku premlčania v súlade s § 19 ods.1 cit. zák. Namietal tiež, že z návrhu nevyplýva, či žalobcom uplatnená škoda vo forme vecných nákladov predstavuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk tak, ako to vyplýva z § 17 ods.1 cit. zák., pričom paušalizáciu vecných nákladov nepovažoval za zmenšenie majetku žalobcu ako poškodeného a ani za ušlý majetkový prospech, preto nie je možné, aby sa ich podľa zák. č. 514/2003 Z.z. domáhal. Ani náklady na udržiavanie systému ako položku majetkovej škody žalovaný neuznal za preukázanú, pričom sa jedná o paušálne sumy za len všeobecne deklarované činnosti bez akýchkoľvek dôkazov. V časti žalobcom uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu poukázal na § 17 ods.2 a 3 zák.č. 514/2003 Z.z. a tvrdil, že žalobca nepreukázal, že by ho ním uvádzané porušenie práva oprávňovalo aj na uplatnenie zadosťučinenia, pretože nedošlo k preukázaniu vzniku nemajetkovej ujmy a ani toho, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ako ani príčinnú súvislosť, vznik skutočnej škody a prípadnej nemajetkovej ujmy, navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

19. Žalobca doručil okresnému súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. S rozhodnutím krajského súdu o námietke zaujatosti vyjadril nesúhlas a tvrdil, že sú objektívne dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu. Navrhol, aby až do konečného, ústavne konformného rozhodnutia o postupe zákonného sudcu súd v konaní nepokračoval a urobil len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. K návrhu na prerušenie konania priložil sťažnosť na porušovanie základného práva, zaručeného mu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1, veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces, zaručeného mu čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (osobitne práva na nestranný súd zriadený zákonom).

20. Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

21. Podľa ods. 2 cit. ust. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

22. V prejednávanej veci podal žalovaný odvolanie ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. O jeho odvolaní rozhodoval odvolací súd už po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku v súlade s § 470 ods. 2, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti zostali zachované.

23. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd správne zistil skutkový stav a vec právne správne posúdil, preto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

24. Len na zdôraznenie správnosti, a to s prihliadnutím na tvrdenia žalobcu v odvolaní uvádza ďalšie skutočnosti. Námietky žalobcu uvedené v odvolaní sú námietkami procesného, ale aj hmotnoprávneho charakteru. K procesným námietkam odvolateľa, ktoré sa týkajú tej skutočnosti, že vec prejednal a rozhodol zaujatý sudca je potrebné uviesť, že Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený právoplatne rozhodol o námietke žalobcu týkajúcej sa zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ako aj jeho návrhu na prikázanie veci inému súdu, v dôsledku čoho je súd prvého stupňa rozhodnutím nadriadeného súdu viazaný.

25. Aj keď je podkladom práva žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá to automaticky pomer sudcu k veci, preto neexistuje žiaden relevantný dôvod k tomu, aby bol zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Zákonného sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje vec na vecne a miestne príslušnom súde nemôže vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť žalobcovi spôsobená škoda (rozhodnutie NS SR č.k. 3Cdo 102/2013). Na tejto skutočnosti nič nemení ani fakt, že žalobca nesúhlasil s postupom okresného súdu, keď v prejednávanej veci nebolo prihliadnuté na jeho námietku zaujatosti a žiadosti o prikázanie veci inému súdu a keď okresný súd nevyčkal na výsledky konania o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorú podal na postup okresného súdu Ústavnému súdu SR z dôvodu porušenia jeho základného práva zaručeného mu čl. 46 ods.1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces. Odvolaciemu súdu je z iných rozhodnutí Ústavného súdu SR, napr. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06.02.2013, I. ÚS 92/2013 zo dňa 13.02.2013, ktorými už rozhodoval o rovnakej sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu zrejme, že návrh žalobcu bol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovania a rozhodnutie odmietnutý a keďže iné dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený okresným, ale ani odvolacím súdom zistené neboli, je námietka žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný a zaujatý sudca nedôvodná. Odvolací súd preto nepovažoval postup okresného súdu, keď vec prejednal a rozhodol za také porušenie, ktoré by mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie v prejednávanej veci.

26. Odvolací súd nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu o tom, že postupom okresného súdu, keď tento predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o nestrannosti sudcu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, pretože okresný súd sa s dôvodmi, pre ktoré žalobca navrhol prerušenie konania v prejednávanej veci až do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti podrobne zaoberal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Okresný súd musel vychádzať z právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu, ktorým ho ako zákonného sudcu z prejednávania veci nevyhlásil, preto návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods.1 písm.b/ a ods.2 písm.c/ O.s.p. nepovažoval správne za dôvodný. Žalobcom uvádzaný dôvod na prerušenie konania v čase rozhodovania súdu neexistoval, pretože okresný súd bol v čase rozhodovania tejto veci rozhodnutím nadriadeného súdu o jeho nevyhlásení, viazaný.

27. Podľa § 101 ods.2 O.s.p. účinného do 30.06.2016, súd mohol pokračovať v konaní, aj keď boli účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostavil na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, mohol súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

28. Odvolací súd s tvrdením žalobcu o tom, že okresný súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu napriek tomu, že požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody s predložením listiny, ktoré tieto preukazovali, nestotožnil. Ak okresný súd prejednal vec na nariadenom pojednávaní bez účasti žalobcu, nie je možné procesný postup okresného súdu považovať za nesprávny a za rozporný s § 101 ods.2 O.s.p. a ani za taký, ktorý by mal za následok odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom. Okresný súd neznemožnil žalobcovi realizáciu jeho procesných práv tým, že vec prejednal a rozhodol bez jeho účasti, pretože o odročenie tohto pojednávania žalobca súd nepožiadal. Nie je možné súhlasiť s jeho tvrdením, že žiadosť o zrušenie pojednávania je žiadosťou o jeho odročenie, pretože pre odročenie pojednávania musí účastník súdneho konania uviesť dôležitý dôvod, ktorý má za následok jeho odročenie. Okresný súd správne vyhodnotil dôvod uvedený žalobcom v jeho žiadosti o zrušenie pojednávania, a to podanie sťažnosti na Ústavný súd SR proti rozhodnutiu nadriadeného súdu z dôvodu jeho nesúhlasu za taký, ktorý nespĺňal podmienky pre odročenie pojednávania, a to aj preto, že rozhodnutie nadriadeného súdu bolo v čase pojednávania právoplatné a z prejednania a rozhodnutia tejto veci vylúčený nebol.

29. Nie je podstatná ani ďalšia jeho námietka o tom, že sa nemohol vyjadriť k dôkazom predloženým žalovaným, pretože to, či sa žalobca zúčastní pojednávania a svoje právo vyjadriť sa k veci a ku skutočnostiam a dôkazom predloženým žalovaným využije je výlučne v jeho právomoci. Žalobca bol na pojednávanie súdom riadne predvolaný, v predvolaní na pojednávanie bol podrobne poučený o všetkých jeho právach a povinnostiach a keďže neexistoval žiaden dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, o ktoré odročenie ani žalobca súd nežiadal, bol postup okresného súdu pri vykonávaní a hodnotení dôkazov správny. Žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi a stanoviskami, vyjadriť sa k nim a ak sa na súdom nariadené pojednávanie z vlastnej vôle nedostavil, nesie za takýto prístup zodpovednosť výlučne sám. (rozhodnutie NS SR 1 Cdo 100/2011)

30. Okresnému súdu nie je možné vytknúť ani procesný postup, ktorým vykonal dokazovanie aj obsahom exekučného spisu, ktorý sa prejednávanej veci týkal, pretože práve v exekučnom konaní mala vzniknúť žalobcovi ním uvádzaná škoda. Sám žalobca nemal výhrady k tomu, aby rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa nesprávneho úradného postupu nedodržaním 15-dňovej lehoty pre vydanie poverenia pre súdneho exekútora a nerozhodovanie bez zbytočných prieskumov, inak by nemohol vo veci bez takto zisteného skutkového stavu rozhodnúť. Takýmto postupom okresného súdu nemohlo v žiadnom prípade dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie, pretože dôkazná povinnosť je výlučne na tom účastníkovi, ktorý porušenie práva tvrdí. V právomoci súdu, ktorý prejednávanú vec rozhoduje je zasa posúdenie významu dôkazov a potreba ich vykonania, pričom sám zvaží, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie podľa toho, či sú pre rozhodnutie veci potrebné alebo nie. Z Občianskeho súdneho poriadku vyplývalo, že účastníci boli povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom súd nebol nimi viazaný a nemusel vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov súd vykoná a ktoré nie bolo podľa § X20 ods.1 O.s.p. účinného do 30.06.2016 a podľa obsahom totožného § 191 ods. 1 CSP účinného od 01.07.2016 aj naďalej je vecou súdu, a nie strán sporu. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru nepatrí

právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, ani právo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (rozhodnutie ÚS SR sp.zn. II.ÚS 3/97 a sp.zn. II.ÚS 251/03).

31. Z vyššie uvedených dôvodov je preto odvolací súd toho právneho názoru, že žalobcovi nebolo odňaté jeho právo konať pred súdom, ani právo na kontradiktórny súdny proces. Vo veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, preto takýmto postupom nemohlo dôjsť k porušeniu žiadneho jeho práva.

32. K hmotnoprávnym dôvodom uvádzaným žalobcom v odvolaní ohľadom ním uplatneného nároku, ktorému nebolo vyhovené z dôvodu nepreukázania nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik práva na náhradu škody, ktorý dôvod žalobca založil na nedodržaní 15-dňovej lehoty stanovenej Exekučným poriadkom v § 44 ods.2 pre vydanie poverenia súdnemu exekútorovi v exekučnom konaní odvolací súd uvádza, že okresný súd správne dospel k záveru, že v exekučnom konaní k žiadnym priet'ahom nedošlo a exekučný súd ani nekonal tak, že by nebol dodržal zákon a že by bol svojim postupom zapríčiniť vznik škody, ktorú si žalobca v konaní uplatnil. Dĺžka exekučného konania, ktorú žalobca popísal od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučnému súdu do vydania rozhodnutia, ktorým exekučný súd jeho žiadosť zamietol nebola neprimeraná, pretože exekučný súd bol ex offo povinný posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie, a teda či žalobcom predložený exekučný titul je po stránke materiálnej vykonateľným titulom, a to najmä z toho dôvodu, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, ktorý sa týkal vzťahu veriteľa a dlžníka, pričom dlžník bol spotrebiteľom. Odvolací súd považuje za správny postup okresného súdu ako súdu exekučného, ktorý potom, ako mu bola doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku musel podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky ex offo preskúmať a zistiť, či k rozhodcovskému konaniu došlo na základe platnej rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky. (rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo 230/2011, 6Cdo 105/2011, 3Cdo 385/2012, 1Cdo 54/2013 a pod.) V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. novembra 2011, v ktorom uviedol, že „okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť“.

33. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že žiadna lehota pre vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia pre súdneho exekútora z Exekučného poriadku nevyplýva. Aj keď majú súdy konať plynule a bez zbytočných priet'ahov, k vydaniu rozhodnutia exekučného súdu, keďže okresný súd nebol 15-dňovou zákonnou lehotou tak, ako to tvrdil žalobca v exekučnom konaní viazaný a pre súdneho exekútora žiadne poverenie nevydával, došlo v primeranej lehote, a to aj s prihliadnutím na neúmerne množstvo žiadostí na vydanie poverení, ktoré podal žalobca naraz na všetky okresné súdy v rovnakom čase v stovkách až tisíckach, čo malo za následok to, že okresný súd ako súd exekučný musel každú jednu žiadosť o vydanie poverenia z hľadiska materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, ktorým boli rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice preskúmať a rozhodnúť sa, či pre súdneho exekútora vydá alebo nevydá poverenie na vykonanie exekúcie.

34. Takýto neštandardný postup žalobcu, spočívajúci v neobvyklom množstve naraz podaných návrhov na začatie exekúcií mal za následok, že okresný súd postupne a v primeraných lehotách vybavoval všetky žiadosti súdnych exekútorov po dôkladnom preskúmaní splnenia podmienok vykonateľnosti exekučných titulov a až po ich preskúmaní mohol vo veci rozhodnúť. Ak okresný súd nebol lehotou 15 dní pri zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia viazaný, nie je možné tvrdiť, že by nebol rozhodol v zákonnej lehote. Z gramatického a logického výkladu § 44 ods.2 EP vyplýva, že lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia, ktoré v prejednávanej veci vydané nebolo. Pre iné rozhodnutie exekučného súdu, a to rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia žiadna lehota stanovená nebola, preto okresný súd nemohol porušiť žiaden svoj procesný postup.

35. S prihliadnutím na vyššie uvedené okolnosti, keď aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe hromadné podávanie návrhov na začatie exekúcií a následne žiadosti súdnych exekútorov o udelenie poverení na vykonanie exekúcií v relatívne krátkom čase v enormných množstvách, o čom vedel aj žalobca, a preto mal a mohol očakávať, že tieto budú vybavované postupne, nie je možné lehotu, ktorá uplynula od podania žiadosti súdneho exekútora do rozhodnutia o jej zamietnutí exekučným súdom

v žiadnom prípade posudzovať ako neprimeranú a nie je možné ju považovať ani za neakceptovateľnú. Odvolací súd nesúhlasí s tým, že by takáto dĺžka konania na exekučnom súde mala nutne za následok prieťah v súdnom konaní, a tým porušenie práva účastníka na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože exekučný súd nebol kapacitne schopný vybaviť viac žiadostí o vydanie poverenia, než vybavil (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 42/2001).

36. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že tak, ako to vyplýva aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 24/2004 pod termín „postup“ možno subsumovať ako činnosť štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie). Nesprávny úradný postup nie je v žiadnom právnom predpise presne definovaný, preto v súlade s ustálenou súdnou praxou ho možno definovať tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý bez ohľadu na to, či súvisí s jeho rozhodovacou činnosťou alebo nie, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je zodpovednosťou občianskoprávnou, osobitnou, ktorá je upravená samostatným zákonom. Základnými predpokladmi jej vzniku, keďže má charakter objektívnej zodpovednosti je nielen nesprávny úradný postup súdu, ale aj existencia škody a príčinná súvislosť, ktoré podmienky musia byť splnené súbežne. Bez toho, aby nebol v konaní jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok vznik škody alebo nemajetkovej ujmy nie je dôvod zaoberať sa vznikom škody a ani príčinnej súvislosti. Keďže v prejednávanej veci nebol nesprávny úradný postup v konaní exekučného súdu zistený a ani preukázaný, nemohlo dôjsť ani ku vzniku zodpovednosti štátu za škodu, preto okresný súd správne postupoval, keď aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti, okrem predpokladu, či skutočne exekučný súd nesprávne postupoval, keď nedodrжал žalobcom tvrdenú zákonnú lehotu a nerozhodol bez zbytočných prieťahov v konaní, neskúmal.

37. Ku skutočnostiam uvedeným v závere odvolania, ktoré sa týkali námietok žalobcu ohľadom nezdôvodnenia rozhodnutia okresného súdu o škode, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu odvolací súd uvádza, že táto argumentácia žalobcu sa prejednávanej veci netýka.

38. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vo výroku vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

39. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté jednohlasne.

40. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).